

SFÂNTUL IERARH CALINIC DE LA CERNICA

Biserica Ortodoxă sărbătorește pe 11 aprilie pe Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica. Sfântul Calinic s-a născut pe 7 octombrie 1787 în București. A fost botezat cu numele Constantin, nașă fiindu-i Luxandra Văcărescu, soția banului Barbu Văcărescu și mama poetului Ienăchiță Văcărescu. A urmat cursurile unei școli românești de pe lângă o biserică, aici învățând și limba greacă. În 1807, înainte de a împlini 20 de ani, tânărul Constantin Antonescu a intrat frate la Mănăstirea Cernica. Pe 12 noiembrie 1808, este tuns călugăr sub numele de Calinic, iar după o lună este hirotonit ierodiacon la Biserica „Sfântul Nicolae“ de la Cernica de către cărturarul și mitropolitul bulgar Sofronie al Vranței.

În anul 1813, Calinic a fost hirotonit preot împotriva voinței sale și a devenit duhovnicul și marele eclesiarh al Mănăstirii Cernica. A servit ca duhovnic nu numai al călugărilor, dar și al celor din afara mănăstirii, chiar și mitropolitului de la acea dată, Nectarie.

Sfântul Ierarh Calinic
de la Cernica,
icoană

În acel moment, Sfântul Calinic ajunsese cărmuitorul de facto al mănăstirii.

În cursul anului 1817, a vizitat mănăstirile de la Muntele Athos. Pe 14 decembrie 1818, la 11 ani de la intrarea la mănăstire, întreaga obște l-a ales stareț pe Calinic. El s-a îngrijit de înființarea unei biblioteci care să cuprindă cele mai importante cărți de cultură teologică. Pentru calitățile sale, mitropolitul Dionisie Lupu l-a cinstit pe 9 aprilie 1820 pe starețul Calinic cu vrednicia de arhimandrit.

În 1846, neobositul stareț a început să construiască biserica Mănăstirii Pasărea, sfințită un an mai târziu. Tot prin grija lui s-a ctitorit și Mănăstirea Ghighiu de lângă Ploiești. Episcop în 1850, domnitorul Barbu Știrbei l-a convins pe Calinic să accepte scaunul episcopiei Râmnicului, acesta din urmă fiind ales în înalta funcție bisericească pe 15 septembrie și hirotonit arhiepiscop pe 26 octombrie 1850, la vârsta de 63 de ani.

Înscăunarea sa s-a făcut la Craiova, deoarece Reședința episcopală din Râmnic era distrusă de un incendiu. Imediat după înscăunare, noul episcop s-a preocupat de ridicarea unei noi catedrale după propriile planuri, cu pictura lui Gheorghe Tattarescu.

Reședința episcopală a fost mutată la Râmnicu Vâlcea în 1854.

Episcopul s-a preocupat de redeschiderea seminarului, închis în timpul Revoluției din 1848.

Seminarul a fost redeschis mai întâi la

Craiova (1851), după care a fost mutat la Râmnicu Vâlcea, în 1854. Între 1859 și 1864 a refăcut și redeschis Schitul Frăsinei, construit în 1763, dar mai apoi părăsit. În 1863, episcopul Calinic a construit la Frăsinei o biserică nouă, o clopotniță și noi chilii. Pentru nevoile bisericilor, Sfântul Calinic a înființat cu mijloace proprii tipografia "Kallinik Rîmnik", în 1861, cu bani împrumutați, cum avea să mărturisească mai târziu. Cu un an înainte de moarte, Calinic a donat tipografia cu tot inventarul și cu cărțile aflate în depozit orașului. În calitatea sa de episcop, Calinic a participat la adunările obștești ale țării și a fost deputat în Divanul adhoc, care a pregătit Unirea Principatelor.

Testamentul "Bătrânețea și boala" l-au determinat pe Sfântul Calinic să-și scrie testamentul pe 18 septembrie 1857 și să se retragă la Mănăstirea Cernica. A murit pe 11 aprilie 1868.

A fost înmormântat două zile mai târziu în tinda ctitoriei sale, Biserica "Sfântul Gheorghe", în prezența mitropolitului primat al României Nifon și a numeroși credincioși.

Pentru curăția vieții sale, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a hotărât ca să fie trecut în rândurile sfinților. Festivitățile proclamării solemne a canonizării au avut loc la Mănăstirea Cernica în zilele de 21 și 23 octombrie 1955.

(Preot Prof. Dr. Sabin Stancu, Argeșul ortodox, Anul XI, Nr. 545 15-12 aprilie 2012)